

Fernão de Magalhães

*No vale clareia uma fogueira.
Uma dança sacode a terra inteira.
E sombras disformes e descompostas
Em clarões negros do vale vão
Subitamente pelas encostas
Indo perder-se na escuridão.*

De quem é a dança que a noite aterra?

*São os Titãs, os filhos da Terra,
Que dançam da morte do marinheiro
Que quis cingir o materno vulto –
Cingi-lo, dos homens, o primeiro –,
Na praia ao longe por fim sepulto.*

*Dançam, nem sabem que a alma ousada
Do morto ainda comanda a armada,
Pulso sem corpo ao leme a guiar
As naus no resto do fim do espaço:
Que até ausente soube cercar
A terra inteira com seu abraço*

*Violou a terra. Mas eles não
O sabem, e dançam na solidão;
E sombras disformes e descompostas,
Indo perder-se nos horizontes,
Galgam do vale pelas encostas
Dos mudos montes.*

Mar português

*Ó mar salgado, quanto do teu sal
São lágrimas de Portugal!
Por te cruzarmos, quantas mães choraram,
Quantos filhos em vão rezaram!*

*Quantas noivas ficaram por casar
Para que fosses nosso, ó mar!
Valeu a pena? Tudo vale a pena
Se a alma não é pequena.*

*Quem quere passar além do Bojador
Tem que passar além da dor.
Deus ao mar o perigo e o abismo deu,
Mas nele é que espelhou o céu.*

Fernando Magellan

*În inima văii un rug licărește.
De dansuri păgâne pământul zvâcnește.
Iar dintr-o dată diformele umbre
Din negura albă a văii desprinse
De-a lungul coastelor sumbre
Se pierd de întuneric cuprinse.*

Cine dansează noaptea-nfricoșând aievea ?

*Sunt Titanii născuți din Uranus și Geea.
Dansează la moartea bravului marină
Ce-a vrut să-nconjoare pământul.
Dintre toți el primul având acest har,
În nisip găsindu-și însă mormântul.*

*Dansează. Nu știu că inima neînfricată
a mortului conduce încă-ntreag-armată.
Susflet fără trup la cărmă călăuzind
Corăbiile spre țelul ce-a rămas de-atins:
Susflet deși acum nepământesc fiind
Pământul întreg cu brațele-a cuprins.*

*Pământul el a violat. Dar ei nu știu
Și astfel tot dansează în pustiu;
Iar dintr-o dată diformele umbre
Se pierd în orizonturi în trist alai
Și ies din vale de-a lungul coastelor sumbre
Trecând peste munții lipsiți de grai.*

Tărmuri portugheze

*O, mare sărată, cât din sarea ta
Sunt lacrimi vârsate de Portugalia!
Ca să te trecem câte mame au plâns,
Câți fiți s-au rugat, dar nu îndeajuns.*

*Câte logodnice n-au mai devenit soții
Pentru ca o noastră tu, mare, să fi!
A merită? Ce nu merită oare
Dacă susfletul teamă nu are.*

*Cine vrea să treacă dincolo de Bojador
Trebui să răzbătă prin al durerii nor.
Dumnezeu în mare a pus pericol și abis,
Dar tot în ea a presărat cerul ca pe-un vis.*